

CONNER

An audio story

by Wederik De Backer

DUTCH TRANSCRIPT

INLEIDING

In een tijd van body positivity voelt één man enkel body negativity.

Jean-Pierre haat hoe hij eruit ziet. Telkens hij in de spiegel kijkt, moet hij bijna braken. Walgelijk. Plomp. Degoutant. En hij is niet alleen, ook zijn vrouw vindt Jean-Pierre een trieste vertoning. Zij zou liever hebben dat haar man lijkt op Conner Rousseau, de Belgische tegenhanger van Justin Trudeau. Een socialistisch politicus met charisma, een lichaam om U tegen te zeggen, en een parelmoeren glimlach.

Op een dag vindt Jean-Pierre het genoeg geweest. Hij wandelt naar de keukenladeblok, en besluit de metamorfose te ondergaan, waar hij al jarenlang van droomt.

"Hij voelde zich een soort Belgische Quasimodo. Maar dan zonder dat prachtige karakter dat de misvormde goedgezakte Notre-Dame kenmerkte."

Het hoorspel 'Conner' is een ode aan de maakbare mens, ook al is die man een doe-het-zelver.

Tekst, regie & montage: Wederik De Backer

Muziek: Frederik De Clercq

Met de stemmen van: Bram De Win & Conner Rousseau

00:00

1.

Jean-Pierre rolde op zijn rug.

Zijn vrouw rende naar de badkamer.

Waggelde. Rennen kon je dit op haar leeftijd niet meer noemen.

Hij duwde de lakens van zich af. En keek naar zijn naakte lichaam.

Het was niet meer wat het geweest was.

Jean-Pierre zuchtte. Hij zette zijn Conner Rousseau masker af.

Reebruine ogen, een de sterke mannelijke blik en een sterk afgelijnde kaaklijn keken vanop het kartonnetje naar hem terug.

Zonder Conner Rousseau was er geen lichamelijke meer in zijn relatie.

Voor zijn vrouw een stimulatie, voor hem een humiliatie.

Hopend op de deëscalatie van de mankende relatie.

Deze variatie was een reanimatie

Na de glaciatie van hun relatie

Door jarenlange wanprestatie

Ter bevordering van de irrigatie

Van haar vaginatie tijdens de inseminatie.

Dit was een negotiatie, een revocatie.

Na een stagnatie van hun relatie.

Waarom kon hij er niet wat meer uitzien als de populaire eyecandy van de socialistische partij?

"Matekes, vandaag moeten we vooral blijven gaan!"

Waarom had hij geen zongebruinde kuit met lange witte sokken, witte tanden als van parelmoer, brede fitnessboyschouders en een huid zo zacht dat de gemaakt leek van een kruising tussen wasverzachter en pasgeboren baby's? Waarom kreeg hij niet de aandacht? Het aanzien van de menigte?

De wereld streeft naar evenwicht, dacht hij. Als sommige mensen alles krijgen, hebben andere mensen niets.

Conner en hij waren exact elkaars tegenovergestelde.

Zelf zag hij eruit als een soort uitgezakte pudding. Hij was zo behaard dat hij zijn hele lichaam met shampoo moest wassen.

Hoewel hij een man was, had hij toch striemen op zijn buik. Zijn tanden waren geel als dode kuikentjes. Zijn geslacht was een treurig hoopje verschrompeld vel.

Deze gedachten maakten Jean-Pierre er niet vrolijker op. Een enkele traan liep van zijn wimper naar beneden.

Zijn vrouw kwam terug uit de badkamer.

Ze keek verbouwereerd.

Jean-Pierre zette zijn Conner Rousseau masker weer op.

Het licht ging uit. Jean-Pierre ging op zijn zij liggen.

Zo blijft ze wel. Zo gaat ze niet weg, dacht hij.

Hij voelde een desolatie.
Hij hoopte op een reparatie.
Maar Conner en hij waren van een andere classificatie.

2.

Jean-Pierre keek zichzelf aan in de badkamerspiegel.
De TL boven de spiegel flikkerde af en toe. Het grasgroene email van de badkamer lichtte even op.
Het glas was bewasemd.
Hij zette het raam open.
Langzaam werden de vadsige contouren van zijn gezicht duidelijker.
Zijn pokdalige huid.
Zijn haakse neus.
Zijn ogen die te dicht bij elkaar staan.
En dan had hij het nog maar enkel over zijn gezicht.
Hij zette een stap naar achter.
Naast zijn lelijke varkenskop, kwam nu ook zijn vette, bleke, behaarde pens het kader in.
Zijn dikke, papperige dijen. Hij bleef stokstijf staan. Als een mannequin voor mannen die het al lang geleden opgegeven hadden.
Jean-Pierre beeldde zich in hoe Conner 's morgens voor de spiegel stond. Hoe hij zijn gladde, gebruide bast langzaam afdroogde met een dikke, dure handdoek. Zijn schouders, zijn buikspieren, zijn tepels, zijn dijen.
Exact het omgekeerde van hem.
Hij voelde zich een soort Vlaamse Quasimodo. Maar dan zonder dat prachtige karakter, die de misvormde goedgezakte van de Notre Dame kenmerkte.
Maar misschien zat er een Conner onder die dikke speklaag, in een cocon, te wachten om zijn vleugels uit te slaan.
Hij trok zijn roze badjas aan, en wandelde de kamer uit. Kon hij maar Quasiconner worden.

3.

Jean-Pierre rommelde door één van de onderste schuiven van de keukenladeblok.
Hij kwam terug de badkamer in.
Badjas open, broodmes in de hand.
Genoeg gejammerd. Tijd voor verandering.
Maandenlang bracht hij door in afzondering.
Er werd gehakt.
Er werd gezaagd.
Er werd aan de deur van de badkamer geklopt. Door zijn vrouw, om te vragen of hij ooit nog weer buiten zou komen.
Maar dagen passeerden.
Maanden passeerden.
Een heel seizoen ging voorbij.
Tot hij klaar was de kamer te verlaten.

Als alle wonden geheeld waren.
Alle kroeten verdwenen.

Hij keek in de spiegel.
Langzaam sloef hij alle windels van zich af.
Zijn lippen ontblootten.
Zijn mond.
Dan zijn wangen.
Zijn jukbeenderen.
Zijn ogen.
Er keek geen Jean Pierre terug.
Maar een nieuwe man keek met zelfzekere blik.
Een man, met sprekende gelijkenissen met Conner Rousseau.
Tenminste als je je ogen half sloot, en je fantasie gebruikte.

4.

Met klamme handen greep Jean-Pierre de klink van de badkamerdeur vast. Hij was klaar voor de grote verrassing. Hij keek er naar uit om zijn vrouw met open handen te ontvangen.

In zijn stevige, mannelijke, gebruinde armen, met zijn nieuwe looks. Zijn nieuwe hij.

Hij kwam de woonkamer binnen.

Korte spannende short aan, zijn witte kousen waren tot hoog opgetrokken. Hippe sneakers aan de voet.

Conner twee punt nul.

Met zwierige flair opende hij de keukendeur. Hij verstarde.

Aan de keukentafel zag hij een perfecte mond, met zachtglanzende lippen, en parelwitte tanden die gulzig een croissant verorberden. Reebruine ogen staarden zelfgenoegzaam voor hen uit.

Jean-Pierre geloofde zijn ogen niet.

Aan de ontbijttafel zat Conner Rousseau.

"Alles goed, bitch? Je vindt het toch niet erg dat ik op jouw plaats aan tafel zit?"

Zijn vrouw bakte eitjes. Ze had een zachte glimlach op haar gezicht.

"Is er een tram over uw gezicht gereden, ofzo? Man, gij ziet er slecht uit."

Conner nam gulzige beten uit zijn croissant.

Hij gromde opgelucht.

"Ah, zondag! Zalig toch! Ik heb goed geslapen."

Hij grijst breed naar Jean-Pierres vrouw.

"Niet veel, maar wel goed."

Hoe kon iemand zoveel zelfvertrouwen uitstralen?

"Alles voor de kiezers. Alles."

Jean-Pierre bleef stokstijf staan.

Hij zou nooit nog voor de rode stemmen.

ENGLISH TRANSCRIPT

INTRODUCTION

In an age of *body positivity*, one man feels only *body negativity*.

Jean-Pierre hates how he looks. Every time he looks in the mirror, he almost vomits.

Disgusting. Clumsy. Degoutant. He is no longer the man he used to be.

And he is not alone, his wife also finds Jean-Pierre a sad sight. She would rather have her husband look like Conner Rousseau, the Belgian counterpart of Justin Trudeau. A socialist politician with charisma, an impressive body and a pearly smile.

One day, Jean-Pierre has had enough. He walks to the kitchen drawer and decides to undergo the metamorphosis he has been dreaming of for years.

"He felt like a kind of Belgian Quasimodo. But without that wonderful character that the deformed goody-goody of Notre-Dame was known for."

The radio play 'Conner' is an ode to the man who can be made, even if that man is a do-it-yourselfer.

By Wederik De Backer

Music: Frederik De Clercq

With the voices of: Bram De Win & Conner Rousseau

00:00

1.

Jean-Pierre rolled over on his back.

His wife ran to the bathroom.

Waddled. At her age, you couldn't call this running any more.

He pushed the sheets away from him. And looked at his naked body.

It was no longer what it had been.

Jean-Pierre sighed. He took off his Conner Rousseau mask.

Reddish-brown eyes, a strong masculine gaze and a sharply defined jawline looked back at him from the cardboard.

Without Conner Rousseau, there was no more physicality in his relationship.

For his wife it was a stimulation,

for him a humiliation.

Hoping for the de-escalation

of the failing relationship.

This variation was a reanimation

After the glaciation of their relations

Due to years of misconduct

To add to the irrigation

Of her vagination during insemination.

This was a negotiation, a revocation.

After their relationships glaciation.

Why couldn't he look more like the popular eyecandy of the Socialist Party?

Why didn't he have tanned calves with long white socks, pearly whites, broad fitness-boy shoulders and skin so soft it looked like a cross between fabric softener and newborn babies? Why didn't he get the attention? The prestige of the crowd?

How can you be and handsome and smart and witty and charismatic? How is that even possible!

The world strives for balance, he thought. If some people get everything, other people have nothing. Balance. Conner and he were the exact opposite of each other.

He himself looked like a sort of sagging pudding. He was so hairy that he had to wash his whole body with shampoo.

Although he was a man, he had stretch marks on his belly. His teeth were yellow like dead chicks. His genitals were a sad heap of shriveled skin.

These thoughts did not make Jean-Pierre any happier. A single tear ran down from his eyelash.

His wife came back from the bathroom.

She looked astonished.

Jean-Pierre put his Conner Rousseau mask back on. The light went out. Jean-Pierre laid down on his side.

She'll stay like that. She won't leave like that, he thought.

He felt a desolation.

He hoped for a repair.

But Conner and he were of a different classification.

2.

Jean-Pierre looked at himself in the bathroom mirror.

The fluorescents above the mirror flickered from time to time.

The grass-green enamel of the bathroom lit up briefly.

The glass was washed. Thank goodness for that.

He opened the window.

Slowly, the fleshy contours of his face became clearer.

His pockmarked skin.

His hooked nose.

His eyes that were too close together.

And that was just his face.

He took a step back.

In addition to his ugly pig head, his fat, pale, hairy paunch now entered the frame. His fat, mushy thighs, his sad sex.

He stood stock-still. Like a mannequin for men who had given up long ago.

Jean-Pierre imagined Conner standing in front of the mirror in the morning. How he slowly dried his smooth, tanned bum with a thick, expensive towel. His shoulders, his abs, his nipples, his thighs.

Exactly the opposite of him. He was no Conner. More like a Couldn't. That's what his wife often called him. Couldn't. Especially when they had sex every month. Or: when he had sex with her, when he was straddling her for three minutes.

He felt like some kind of Flemish Quasimodo. But then without that wonderful character that characterised the deformed goody-goody of Notre Dame.

But maybe there was a Conner under that thick layer of bacon, in a cocoon, waiting to spread his wings.

waiting to spread its wings.

He put on his pink bathrobe and walked out of the room. If only he could become a Quasiconner.

3.

Jean-Pierre rummaged through one of the bottom drawers of the kitchen.

He came back into the bathroom.

Bathrobe open, bread knife in hand.

Enough whimpering. Time for a change.

He spent months in isolation.

There was hacking.

There was sawing.

There was a knock at the bathroom door. By his wife, to ask if he would ever come out again.

But days passed.

Months passed.

A whole season passed.

Until he was ready to leave the room.
When all the wounds had healed.
All the cracks gone.
He looked in the mirror.
Slowly, he sloughed off all the windings.
His lips bared.
His mouth.
Then his cheeks.
His cheekbones.
His eyes.
Jean-Pierre looked into the mirror.
But there was no Jean Pierre looking back.
A new man looked back into the mirror with self-confidence. A man with striking resemblance to Conner Rousseau. That is, if you closed your eyes halfway and used your imagination.

4.

With clammy hands, Jean-Pierre grasped the latch of the bathroom door. He was ready for the big surprise. He was looking forward to welcoming his wife with open his wife with open hands.
In his sturdy, masculine, tanned arms, with his new looks. His new he.
He would never get closer to Conner.
He entered the living room.
Short exciting shorts on, his white stockings pulled up high. Trendy trainers on his feet.
Conner two point zero.
With dashing flair, he opened the kitchen door. He stiffened.
At the kitchen table, he saw a perfect mouth, with softly shining lips and pearly white teeth greedily eating a croissant. Brown eyes stared smugly ahead.
Jean-Pierre did not believe his eyes.
At the breakfast table sat Conner Rousseau.
"What's up, bitch? You don't mind me sitting at your place at the table, do you?"
His wife was frying eggs. She had a gentle smile on her face.
"Man, you look bad. Did a tram run over your face or something?"
Conner took greedy bites out of his croissant.
He chuckled in relief.
"Ah, Sunday! I slept well."
He grinned broadly at Jean-Pierre's wife.
"Not much, but good."
How could anyone exude so much self-confidence?
"Anything for the voters. Anything."
Jean-Pierre stood stock-still.
He would never vote for socialists again.